

50

ALEGACION
EN DERECHO
EN FAVOR DE DON

Pedro Ponce de Leon, sobre el ne-
gocio de Baylen.

*el Doctor Bartolome Bruñol del Consejo
de Italia del Rey nuestro señor.
Año. M. D. XCIII.*

2 400 40

51

ALEGACION
EN DERECHO
EN FAVOR DE DON
Pedro Ponce de Leon, sobre el ne-
gocio de Baylen.

*Por el Doctor Bartolome Bruñol del Consejo
de Italia del Rey nuestro señor.
Año. M. D. XCIH.*

N Controuersa quæstione, an don Petrus Ponce de Leon succedere possit in maioratu Baylen, vti proximior don Roderico ultimo possessori, non obstante cõdemnatione sequuta ex causa hæresis contra D. Ioannem eius patrem, quatuor fundamentis fuit aliàs ostensum, illum esse successionis capacem.

Primò, quia D. Petrus non potest dici filius hæretici, ex quo patrem poenituisse, absolutum, ac Ecclesiæ incorporatum fuisse constat.

Secundò, quia genitus fuerit antequam pater incidere in hæresim, quo casu delictũ patris nõ obesse filijs multis rationibus, & fundamentis fuit ostensum.

Tertiò, quia nullo iure cõmuni Romanorum, Canonico, vel Hispano prohibitum reperitur, quòd filius hæretici, dũ modo ipse sit orthodoxus, sit prohibitus succedere alijs, quã patri. cuius bona confiscantur.

Quartò, quia vbi talis successio prohibita reperiretur, attamen adhuc obiectũ cessaret in casu, de quo agitur, cũ non agatur simpliciter de iure quærendo, sed potius de iure quæsito conseruando, seu saltem quia non agitur simpliciter de iure quærendo.

Horum autem fundamentorum quodlibet vbi in iure sustineatur, cùm aptum sit petitione. D. Petri defendere, de eorum veritate differendum esset: sed ne eadem Penelope

Iopis telam sæpius retexamus, cū sæpe dictum fuerit de veritate primarū duarū propositionū, pro quarū maiori corroboratione postremo loco adductum fuit plenū cōsiliū Martin. Azpilc. Doctōr. Nauarri, cuius authoritas quanta sit apud Hispanos, & Italos, nemo ignorat, consultō de his omittetur tractari.

Et descendo ad decisionem tertix propositionis, an filij hæreticorum fideles aliquo iure reperiantur prohibiti succedere. Et quod attinet ad verba legum loquentiū de filijs hæreticorum, & sic in crimine læsæ maiestatis diuinæ, pars contradicit ea ratione, Quia quod filij cōmittentium crimen læsæ maiestatis humanæ, succedere non possint, disponit tex. in l. quisquis, §. filij. C. ad l. lul. maiestat. summiq; Pontifices & Imperatores mandant, vt attentamaioritatem criminis, idem ius seruetur in crimine hæresis. Nam summus Pontifex hoc statuit in c. vergentis, de hæret. idem Imperator, in auth. Gazaros. C. eod. & Feder. in cōstiti. incip. cōmissi nobiscœlitus. Verū facilis est responsio: quia negatur æquiparationē factā esse generaliter de vno casu ad alium, sed ad certum casum tantum factam esse extēsiōnem à læsa maiestate humana ad diuinam, nam in c. vergentis, fit extēsiō tantū quod ad confiscationem bonorum paternorum: idemq; disponitur in auth. Gazaros. Federic. verō in d. cōstit. commissi, que fuit canonizata in cap. statutum. de hæret. in 6. vltra pœnam confiscationis, prohibet, ne filij admittantur ad officia, vel beneficia, argumento sumpto à crimine læsæ maiestatis humanæ, & negatur factam fuisse æquiparationem vtriusq; delicti in omnibus, & per omnia, ita vt quicquid statutum sit in crimine læsæ maiestatis humanæ, censeatur statutum in crimine hæresis: idque probatur, quia verba quātumuis generalia debent restringi ad id, propter quod prolata sunt,

sunt, & consequenter ad confiscationem, ac inhabilitatē ad officia & beneficia. §. quod autem. instit. de legit. agn. tutel. Craue. conf. 9. nu. 21. conf. 16. nu. 3. & argumentum ab æquiparatis non procedit vniuersaliter, nisi dictum sit in omnibus, & per omnia, sed procedit tantum in casibus; in quibus a iure facta est æquiparatio. gl. in l. omnes dies. C. de ferns. Ripa vbi alios citat in l. 1. nu. 2. ff. de legat. 1. & proinde licet, & summus Pontifex, & Imperator æquiparēt ista crimina læsæ maiestatis humanæ, & diuinæ, quod ad confiscationem bonorum, & officia, ac beneficia, non tamen æquiparatio debet intelligi facta in omnibus, & per omnia, sed tantummodo in casibus expressis.

Hæcque assertio euidētiōr fit ex instantia quæ dari potest: nam in terminis l. quisquis, pœna delicti materni transit ad filios & nepotes, vt ibidem legitur, & tamen in crimine hæresis transit ad filios tantum: dicto capit. statutum. 2. de hæretic. in 6. ibi, Per maternam verō ad primū dumtaxat volumus hoc extendi, & iure Hispanico, hoc idem expressē cautum est in l. 3. titul. 3. lib. 8. nouæ Recopilationis: ergo falsum, quod æquiparatio in omnibus sit facta.

Oppōnitur pariter de duabus illis sententijs latis, altera per Paulū. III. cōtra Henricum VIII. Angliæ Regem, altera per Sixtum. V. cōtra Henricum prætenfum Nauarræ Regem, & Principem Cōde, quibus cōmodius in sequenti Articulo respondebitur.

Hanc eandem opinionem probat pars aduersa, vt præ tendit, multorum authoritate; videlicet Cyni in d. l. quisquis circa fin. Anchar. in d. c. statutum, 2. nu. 2. Angel. in l. 1. C. de hæredib. instit. vbi Corn. num. 21. Henricus Boic. in diæt. cap. vergētis, col. final. Zanchin. in tract. de hæret. cap. 28. num. 2. Decian. in suo tract. crimin. lib. 5. cap. 45. num.

numer. 12. de filijs, & alijs domesticis hæreticorum, Mieres in quæstionibus maioratum in 2. par. quæstion. 4. in 2. illatione.

Huic obiecto aliàs satisfactum fuit, & autoritate, & ratione: nam cõtraria opinio, vt filius hæretici excludatur tantum ab hæreditate patris in consequentiam ob confiscationem, quæ contra illum sequitur, aliàs probatur ex las. in l. hæreditas. numer. 8. C. de his quibus vt indignis. Cassan. in consuet. Burgund. rubric. 3. §. 5. num. 69. Didac. à Segura in l. 3. §. final. num. 139. de liber. & posthum. in l. cohæredi. §. cum filia. num. 73. ff. de vulgar Gomez Arias in l. 4. Taur. num. 44. Nunc ne forte putetur hanc opinionem, quæ verior est, cedere Doctorum numero, adduntur in fin. Archidiacon. in d. cap. statutum. 2. versic. hoc sane, vbi inquit, quod ille textus loquitur tantum de officijs & beneficijs publicis, non vero de bonis hæreditarijs: cuius autoritas, vbi sola esset, cum sit scripta super Sexto, opinioni contrariæ, & cõmuni esset præferenda. Felin. in c. r. nu. 54. versic. quarto limita. de constit. vbi inquit: *Quarto limita, nisi esset opinio Archidiaconi super 6. quia illa præualet alijs.* Lancelot. Conrad. de offic. prætor. §. 2. in tit. de sentent. num. 24. in 4. limit. Cassan. conf. 10. nu. 31. Everardus in loco ab autoritate, collat. 14. versic. quarto occurrit Guido de Basio: eandem opinionem cum Archidiacono tenuit satis apertè Butr. in cap. vergentis. nu. 5. de hæret. ibi, sexto nota: *Quod delictum patris nocet filijs in crimine læsæ maiestatis respectu bonorum à patre transmittendorum in filios.* Bart. in l. Gallus. §. quod si is. nu. 2. de liber. & posthu. Guido Papa conf. 176. numero. 3. vbi inquit, præterea videmus, quod si filius est hæreticus, & infidelis, non nocet ne poti, quin succedat auo: idem Simancas in suo Enchiridion iudicum, capit. 63. numero. 8. Decianus libro. 5. tit.

num. 4. versic. limita octauo, & idè constat, quod si autoritate Doctorum contendendum sit, hæc præualere, cum habeamus Archidiaconum, Bart. Iasonem, Guidonem Papam, quorum auctoritas tanta est in iure. Fundaturq; opinio inuidta ratione, quia cum lex non dicat, nec reperiatur facta æquiparatio in omnibus, & per omnia, poenæ extendendæ non sunt, & ex maioritare delicti, vt alias late dictum fuit. Si verò ad numerum Doctorum respiciamus, vincit nihilominus opinio, quæ Don Petro fauet: nam Angelus, & Corneus non quæruunt de hac quæstione, An filius hæretici possit succedere alijs. præterquam patri, sed quæruunt, an si quid relinquatur illis filijs, habeatur promò scripto, an verò auferatur tanquã ab indignis: & dicunt haberi pro non scripto propter incapacitatem, atque idè de his ad constituendam cõmunem opinionem ratio haberi nõ debet, Abbas in cap. bonæ. 2. num. 3. de postula. prælato. Socin. Jun. consil. 1. num. 143. consil. 19. num. 30. lib. 1. Alcia. regul. 1. præsumptio. 51. num. 4. De Deciano pariter nulla est habenda ratio, cum contrarius sibi ipsi sit. l. qui falsa, vel varia. C. de testibus. & verè Decianus multa loca in dicto suo tractatu nõ digessit. Mieres pariter non dicit id, ad quod allegatur, sed tantum quærit, an filius succedat patri in maioratu, & distinguit, quod si filius est natus, antequàm pater incidere in hæresim, & succedit, aut postquam incidit in hæresim, & non succedit, vt ibidem num. 6. versic. his autem minime refragatibus, atque idè stat pro opinione nostra. Quibus accedit, quod etsi Don Petrus nõ doceret de cõmuni, vel veriori opinione, satis tamen illi esset, quod pars aduersa non probet concludenter in rationem suã, cum ipse habeat suam intentionem fundatam in regula, quod delictum patris non nocet filijs, quod maio-

ratus defertur proximiori, nisi sit incapax, quæ incapaci-
tas concludenter probanda est ab allegante.

Postremo loco circa articulum incapacitatis succes-
sionis, mouetur Dux Arcos ex obseruantia, quam allegat
adesse in istis Regnis Hispaniarum, quod filij hæreticorū
fideles non succedant consanguineis, neque extraneis:
quod tamen fundamentum in factis consistere minime
probat, quod sic faciendum erat, cum facta non præsu-
mantur, nisi probentur. l. in bello. §. factæ. de captiuis. l. 1.
C. de probatio. l. asseueratio. C. de nō numerata pecunia.
Quinimō, vt audio, contrarium seruatū fuit in eadē perso-
na D. Petri, qui auix successit, eiusq, successione in præ-
sentiarum fruitur, & in persona D. Roderici eius fratris,
qui successit D. Annæ Segarræ eius amitæ, idēque apud
alios fuisse obseruatū, pāsīm intelligo: quod verū esse sua-
dēt verba. l. 3. tit. 3. lib. 8. nouæ Repik. vbi annumeratur
ea omnia, quibus filij hæretico nū priuantur, nec numerat-
ur successio. Ita in simili arguit Cardinalis in. c. excōmu-
nicamus. §. credentes. nu. 2. de hæreticis, vbi inquit, filium
hæretici qui prohibetur habere officiū, non censerī pro-
hibitum eligere, sufficit enim (inquit) quod non est prohi-
bitum, & quod lex non dicit, nec nos dicere debemus.

Videndum nunc remanet, de secundo articulo, posito
quod præcedēs quæstio pateretur aliquā controuersiam
in iure, an filius damnati de heresi, sit successibilis in ma-
ioratu antiquo, qualis est iste, de quo agitur: & vt clarior
habeatur resolutio, constituo duos casus.

Primus, quando maioratus non haberet aliquā digni-
tatem annexam.

Secundus, quādo haberet dignitatē, vt quādo esset de
Comitatu, vel aliās haberet iurisdictionem.

Quod attinet ad primum, credo indubitatū esse, quod
filius

filius admittitur ad maioratum, non obstante patris desi-
cto, idque probatur ex. l. iura libertorum. de iure patrona-
tus, & ex. l. eorum. ff. ad. l. Iuliam Maiestatis, vbi delictum
patris, etsi sit perduellionis, & læsæ Maiestatis, non nocet
filio in iure patronatus. Nec releuat, quod pars dicit, di-
cta iura procedere in delictis communibus, non verò in
criminibus exceptis, quale est læsæ Maiestatis diuinæ, &
humanæ, quia hæc responsio directè repugnat dictis legi-
bus. nam. l. iura libertorum loquitur de crimine perduel-
lionis, quod nihil aliud est, nisi læsæ Maiestatis. l. finali ad
l. Iuliam Maiestatis. l. liberorum. §. penultimo, in verbo
perduellionis. ff. de his qui notantur infamia. Alciat. in. l.
quos nos. 234. vbi Rebuffus. vers. crimen etiā. ff. de verb.
signific. Cotta in suo memoriali in verbo perduellione.
Quinimō dum lex loquitur de crimine perduellionis, in-
telligitur de crimine læsæ Maiestatis in primo capite,
Molina de primog. lib. 4. c. 11. num. 34. & 38. textus verò
in. l. eorum, loquitur formaliter in crimine læsæ Maiesta-
tis. Sic glossa contradicit textui, vt de glos. Aurelianensi
dici consuevit. Ioan. Fab. in. §. præterea in. 5. column. insti-
tu. de action. Scotus tom. 2. lib. 8. conf. 1. nu. 55. Et licet in
materia feudali in quæstione, An fellonia patris noceat fi-
lio in feudo antiquo, aliqui teneant partem affirmatiuā,
quod noceat, non tamen mouentur grauitate delicti, sed
ex natura rei subiectæ, quia feudum censeatur datum sub
ea cōditiōne, vt sit fidelis, qua cessante, feudum reuoca-
tur, vt notatur, in cap. 1. §. finali, quæ sit prima causa bene-
ficij amittendi. in cap. 1. §. finali. de pace iuramento firmā
da, Curtius in tractatu de feudis in. 5. parte, num. 2. Farina-
cius in quæstionibus crimi. q. 25. nu. 28. sicuti pariter em-
phyteusis cēsetur data sub ea conditione, vt soluatur ca-
nō, & vt nō alienetur, cui si nō pareat, emphyteusis amitti-
tur, & ad præiudiciū descendentiū vocatorū, quāuis non

soluere, vel alienare de se delicta non sint, Bar. in l. 3. nu. 3. de interdicitis.

Nec alia responsio quæ affertur, fortior est, dū dicitur prædicta iura alia posse procedere de iure antiquo, quo tempore adhuc non erat introductum, ut filij punirētur propter delictum patris, quod postea ab Honorio, & Arcadio statutum fuit in l. quisquis. nam de hac temporum distinctione quæri posset, vbi inter l. quisquis. & dicta iura superius allegata adesset aliqua contradictio, qualis erat inter memorata iura, & l. eum qui. de interdicitis: nā hoc casu fortē ad euitandam hanc contrarietatem fieri posset distinctio temporum, ut in terminis Decianus in tractat. criminali, lib. 5. c. 41. num. 29. At hic nulla proponitur contradictio, cum lex quisquis., nihil dicat de iure quæsito, sed simpliciter de quærendo, atque ideò frustra de legis correctione agitur, vbi nulla certa contrarietas adducitur, cum correctio quam maximè fieri potest, sit euitanda. l. præcipimus. C. de appellatio. verba etiam offendendo, Dec. in l. quoties idem sermo. circa fin. ff. de regul. iuris. Abb. in cap. cum dilectus. col. fin. de consuet. atque ideò nescio, quomodo desumatur argumentum: lex est recentior: ergo corrigit, vbi aliter leges possunt conciliari, ut in casu de quo agitur, ut iura allegata pro opinione Don Petri procedant, vbi aliquo modo ius esset quæsitum filio. l. quisquis. procedat in iure simpliciter quærendo, quod apertius probabunt DD. mox citandi.

Authoritate pariter quam plurimum Doctorum hæc eadem conclusio probatur, & omittendo ea quæ pertinent ad delicta communia, quòd filius ratione criminis læsæ Maiestatis, diuinæ, vel humanæ commissi per patrē, non priuetur iure, quod simpliciter acquirendum non sit, sed aliquo

aliquo modo quæsitum, hoc probat Butrius in. c. vergentis. nu. 5. de hæreticis. de quo supra dictum fuit, vbi generaliter probat, delictū patris in crimine læsæ Maiestatis nocere filio ratione bonorum, quæ ab eo transmittuntur, aliud manifestè sentiēs in his quæ ab eo nō trāsmittuntur, clarius Henricus Bohic summæ authoritatis canonista in d. c. vergentis in. 2. colum. post medium. versic. cum illis verò, vbi loquens in materia hæresis generaliter, hoc statuit, ut in his quæ concessa sunt patri, & filijs suis, vel etiā ipsemet acquisierit pro se, & filijs, filij succedant non obstante hæresi patris, si pater ratione criminis læsæ Maiestatis, non præiudicat filio in fideicommissis relicto ab antecessoribus, Philippus Probus ad Ioan. Monachum in cap. cum secundum, num. 3. versic. poenæ. de hæreticis, in 6. Simancas de Catholic. institu. cap. 9. nu. 94. qui loquuntur in filijs hæreticorum Bald. in l. 1. nu. 2. Castren. nu. 4. C. de bonis libertorum, vbi Castren. putat hoc procedere etiam in crimine læsæ Maiestatis in primo capite, idē quòd crimen læsæ Maiestatis patris non noceat filijs in fideicommissis, consulit Socin. Senior, consil. 275. per totum, sed maximè num. 15. lib. 2. Grammaticus, vbi ita decisum asserit per Consilium Neapolitanum decis. 6. nu. 14. Et in emphyteusi concessa alicui, & eius descendenti- bus, quòd pater hæreticus nōn præiudicet filijs, quin succedere possint, consuluit R. umus in cons. 149. nu. 12. & sequentib. lib. 1. Craueta cons. 859. nu. 12. Corbulus de iure emphyteutico in tit. de causa privati ob mortem ciuilem. nu. 26. & aliàs dictum fuit, in feudis antiquis pariter, quòd crimen læsæ Maiestatis patris non noceat filio, vbi feudum sit familiare, vel generi cōcessum, probat Bal. in c. 1. §. denique. quæ fuerit prima causa beneficij amittendi. Salicetus in l. 2. C. de libertis, & eorum liberis, Curtius

in tractat. de feudis in. 5. part. numero. 5. latissimè Berouius consil. 77. numer. 21. & sequentibus lib. 1. Bursatus consil. 225. num. 111. cum sequent. & licet sciam, quòd in materia feudali, an pater in crimine læsæ Maiestatis præiudicet filijs, quæstionem esse maximè controuersam, attamen Doctores ita tenentes fundant hanc suam intentionem super tacita conditione, sub qua datur feudum, hoc est, quòd tenetes feudum sint fideles, alioquin reuertatur, vt superius dictum est, & probat Clarus quæst. 66. in. 5. feudum: quæ ratio minimè applicari potest ad terminos nostros, cum maioratus non detur secundùm eam legem, nec persona concedentis fuit offensa principaliter, quinimò secundùm dictam opinionem, vterque privatur maioratu, illo dño applicato. Et in fortioribus terminis hoc est decisum in legitima de bonis patris dñati de crimine læsæ Maiestatis diuinæ, vel humanæ. Nam etsi filius in legitima patris nò habeat aliquod ius certũ de præsententi, sed tantum ius in spe, in ea tamè succedit patri proditori, vel hæretico, Gigas in tract. de crimine læsæ Maiestatis, lib. 3. q. 9. Simancas de Cathol. instit. tit. 9. nu. 79. Quâquam in hoc horum opinionem non probem, cũ pater viuès præiudicare possit, & ex dispositione legis hæc solùm debetur, non hominis.

Et in proprijs terminis maioratus antiqui, vt delictũ patris etiam grauissimum læsæ Maiestatis diuinæ, vel humanæ, non noceat filio, probat Gomez in. l. 40. Taur. nu. 91. vers. pulchrum tamen, & quotidianum dubiũ: & licet pars aduersa, tanti viri auctoritatem conetur subterfugere, quia Gomez non dicat, quod filij possint succedere, sed tantũ quòd bona non confiscantur, cum Princeps ex eo principaliter non lædatur, attamen hæc consideratio nihil mouere debet, cum imò si rectis oculis legatur, hoc

ex-

expressis verbis dicat sub. d. n. 91. vers. tertio nò obstat, vbi formaliter, inquit, *Tertio non obstat tertium fundamentum, in quo dicebamus, quod in his nefandis, & grauissimis delictis puniuntur filij, & nepotes delinquentium inhabiles, et incapaces ad succedendum, quia respondeo: quod illud procedit in dispositione legali, quæ defertur ex legis dispositione post delictum commissum, quia priuatur successione propter culpam parentum, secus vero in successione ex dispositione eis debita, & acquisita saltè spe ex constitutione, & dispositione ipsius fundatoris, quia illa nò debet eis auferri.* Sic nescio, an Gomez clarius loqui posset: Molina idè sequitur de primog. li. 4. c. 11. n. 51. & seq. vbi hoc absolute vult, quotiescumq; maioratus nò habeat annexam dignitatè, quæ sufficit, quo ad decisionem huius primi casus: nã de eo quæ postea dubitat sub nu. 54. quãdo maioratus habet dignitatè annexam, inferius tractabit in secundo casu.

Mieres pariter hanc opinionem probat in loco per aduersarios pro contraria parte citato, in suis quæstionibus. maioratus in. 2. part. q. 4. illatione. 2. nu. 6. vers. his autè minime refragantibus, vbi inquit in hæc verba. *His autè minime refragantibus, est vera, & tenenda conclusio, quod filij qui concepti fuerunt, antequam quis committeret crimine læsæ Maiestatis, non priuantur successione maioratus, quia illis erat acquisitum ius primogeniturae,* idque multis rationibus, & auctoritatibus probat: & aduertatur, quod Mieres non negat, quin poena parentum in crimine læsæ Maiestatis, trãseat ad filios, cum id pro vero antea constituisset, & maximè. n. 3. vers. & ex istis tandem pono pro regula, sed fundat assertionem, de qua supra in iure quæsito: quæ consideratio nò potest fieri in filijs postea natis: nam illis nullum vnquam dici potest ius fuisse quæsitum.

Conclusio autè superius fundata, vt filius succedat in maioratu antiquo non obstante delicto patris, multo ma-

M 4

gis

gis procedit id casu de quo agitur, in quo pater delinquens non possidebat maioratum, sed erat apud D. Rodericum consanguineum proximiorum D. Petri, quo casu certa est conclusio, quod etiam in his casibus, in quibus delictum patris solet nocere filio, ut in crimine fellonia in feudo non nocet: tamen quando feudum non erat apud patrem delinquentem, sed alium, ita Bart. in l. cum qui. ff. de interdictis. Salicet. in l. 2. C. de libert. & eorum liberis, Ifernus in cap. 1. §. præterea si vassallus. num. 10. vers. in secunda quaestione, & post eum Afflictus num. 15. quæ fuerit prima causa beneficii amittendi, Iacobinus in sua inuestitura, in verbo dictique vassalli. nu. 60. vers. aut feudum, ad hoc Curt. de feudis in. 5. p. n. 13. vers. sextus principalis, Zasius de feudis, sub titulo ad quem feudum apertum pertineat. nu. 98 pag. 135. Raunaudus in §. poenæ. nu. 30. pag. 63. Deci. cons. 445. nu. 68. Bursat. cons. 225. nu. 188.

Ratio assertionis, ut huiusmodi crimina quavis atrocitas non præiudicent filiis in maioratibus antiquis, feudis, emphyteusi, fideicommissis, ac cæteris iuribus, quæ quærentur descendentes ex dispositione antecessorum ea est, quæ sæpius adducta fuit, quia nec lex quisquis, nec alia lex ratione criminis læsæ Maiestatis diuinæ, vel humanæ, tollit ius quæsitum, sed quærendum tantummodo, ut ex autoritatibus superius citatis constat, quæ ut plurimum hoc fundamento utuntur: neque contradicit pars, quando ius esset perfecte quæsitum apud filium, nec contradicere poterat, cum hanc conclusionem ponant glossa, Cynus, Ioann. Fab. & Salicet. in d. l. quisquis. cum alijs citatis, nec est qui dissentiat. ¶ Verum contradicit in casu de quo agitur, quia tempore commissi delicti per patrem, nullum ius dici poterat quæsitum Don Petro, & super hoc puncto omnes suas intendit vires, sed verè neq; super hoc nobis faciend.

faciendum erat negotium, cum ut in præcedentibus informationibus dictum fuit fol. 2. vers. quod autem; & Senatoris Menochij, fol. 5. vers. 3. accedit, quam plurimum autoritate fuerit demonstratum, quod ex constitutione maioratus, vel concessione feudi antiqui dicitur quæsitum ius omnibus descendentes vocatis statim, ut nati sunt, licet ex istis vnus dicatur habere potiora iura, quam alius: nam primogenitus dicitur habere potiora iura, quam secundo genitus, & proximior dicitur habere potiora iura, quam habeat remotior: & ultra citatas autoritates, multas addit Ofascus decis. vltima num. 20. Menochius cons. 534. nu. 9. & 10. & in proprijs terminis maioratus, hoc fundamento ita decidit Gomez in d. l. 40. Taur. nu. 91. vers. 3. non obstat, Mieres in d. 2. part. quaest. 4. in. 2. illatione, num. 6. vers. his autem minime, ita ut non nisi sollicitè dubitari possit.

Aduocati tamè Ducis felicitate potius ingenij, quam veritate conclusionum, seruiens causæ, indubitata resolutionem his medijs quærit interuere. Primò, quia vocatio Don Petri non fit pura, sed sub conditione, si illum præcedentes in gradu præcederent, quo casu certum est, non posse dici ius quæsitum, cum conditio posset, & non posset euenire, Bursatus cons. 221. nu. 14. lib. 2. vbi hac ratione probat, quod fideicommissa conditionalia non transmittuntur: idque vltèrius cõprobat, quia Don Petrus non erat primogenitus Don Roderici vltimi possessoris, quo casu primogenitus dicitur habere ius inuariabile, quod tolli non potest: Oldrad. consilio. 224. num. 27. Molina lib. 3. cap. 6. num. 37. cum imò primogenitus ius transmittendi habeat. Castren. consil. 164. num. 5. vers. ad secundum lib. 2. Molina vbi supra num. 38. & hæc consideratio non cadit in secundogenitis, propter

illam conditionem, quæ inest, si decesserit primogenitus; quiniundò nec primogenitus dicitur habere ius quæ situm, si vocetur sub conditione aliqua, Bald. in. l. cum antiquioribus col. 6. versi. & præmitto, & col. penult. versi. 9. hoc probatur. Roman. consil. 438. n. 10. Atque ideò cum Dò Petrus fuerit vocatus sub conditione si alij præcederent, non potest dici, quod tempore quo incidit in hæresim Don Ioannes, Don Petrus haberet aliquod ius, cum esset vocatus sub conditione si alij præcederent, nec vbi proximior maioratum prætereundere potest, cum tempore mortis D. Roderici esset incapax ob patris delictum.

Secundò id probatur, quia certum est, quòd D. Petrus nullo modo potest dici Primogenitus D. Roderico, quia primogenitura est ius prioritatis honorificum, & vtile, còpetens filio, Licier in tractat. de primog. lib. 1. q. 1. gloss. Parisien. §. 8. gloss. 3. num. 2. vti autem proximior nò potest prætereundere ius, nisi tempore delatæ successsionis. Castren. d. conf. 164. nu. 5. versi. ad secundum, lib. 2. quo tempore est incapax.

Tertiò dicitur, quòd imò primogenitus viuente maioratu non dicitur habere ius quæ situm, sed ius quæredum, atque ideò hoc ius facile tolli potest, Peralta in rubric. de hæredi. instituend. nu. 149.

Pro quorum omnium resolutione aduertendum est, posito, vt ex aduerso dicitur, quòd D. Petrus diceretur esse vocatus sub conditione, si alij præcederent, attamè verum est, quod erat vocatus, nec conditio suspendebat dispositionem, etsi suspenderet effectum dispositionis, hoc est, quod non poterat prætereundere bona, cum effectus primogenituræ esset suspensus alijs viuētibus, ita Goffredus in terminis, in. l. interuenit. ante numerum primum. ff. de legat.

gat. præstādis. & probat text. in. l. nam etsi sub conditione. ff. de iniusto rupto, Zasius in. l. 3. ff. de legat. 1. vbi Socin. lun. nu. 26. Bolognet. nu. 155. & proinde licet verum sit, quòd nemo ante conditionis euentum dicatur habere ius certum, cum illud offuscātū remaneat à personis, quæ illum præcedunt, est tamen verum, quòd statim vt quis nascitur ius habet, vt aliàs fuit probatum ex Ifernina in. c. 1. de feudi cognitione. ex Bald. & Afflict. in cap. 1. an mutus, vel aliàs imperfectus. Præpositus in. c. 1. num. 14. de feudo Marchiæ Cagno. in proemio digestorum. nu. 177. Castren. d. conf. 164. nu. 4. Alciat. conf. 60. nu. 9. lib. 1. Parisi. conf. 23. nu. 128. & 129. lib. 1. Deci. conf. 498. n. 19. Cephalus conf. 4. num. 44. lib. 1.

Quòd pariter vocatis sub conditione, ea pendente dicatur ius quæ situm, probatur ex ea conclusione, quæ communis est, quòd substitutus sub conditione citādus est ad hoc, vt illi præiudicet legitimatio, Socin. in. l. Gallus. §. & quid si tantum. nu. 17. & sequen. Ias. nu. 139. versi. ex ista. Ruinus num. 198. ff. de lib. & posthum. Brunus vbi de còmu. attestatur, consil. 15. Parisi. conf. 9. num. 19. & sequen. lib. 2. Deci. conf. 55. num. 3. circa medium, vbi attestatur de communi. Marzarius conf. 46. num. 2. quæ citatio vti que non requireretur, si pendente conditione nullum ius esset quæ situm, & adeò verum est, vt vocatus sub conditione, dicatur habere ius quæ situm ex dispositione illius primi disponētis, vt imò receptū sit, ius hoc per Principem tolli non posse, & ideò concludunt DD. quòd si filius vocetur sub conditione, si Seius decesserit sine filijs natis de legitimo matrimonio, Princeps nò poterit legitimare filium ad exclusionem substituti, Bal. in. l. Gallus. §. si eius. ff. de lib. & posthum. Rip. in. l. ex facto. §. si quis rogatus. nu. 46. ad Trebel. Parisi. d. còf. 9. nu. 45. & sequen. lib. 2. Socin.

Junior consil. 12. nu. 9. & sequent. lib. 4. & eandem cōclusionem late probat Molina de primogen. lib. 1. cap. 8. nu. 31. sic pariter alijs dicebatur, quòd hoc ius quæsitum sp̄e, per Principem tolli non poterat in feudis, vt. ex Bal. Aluaroto, Alexandro, Iafone, Rubeo, Alexandrino, Socino Juniore, Cephalo, Claro, Vasquez, Menochio, ac alijs, & in primogenitura hoc probatur ex Salone à Pace in proœmio. ll. Taur. nu. 327. ex Molina de primogen. lib. 1. c. 8. n. 31. & sequen. & lib. 3. c. 7. nu. 29. obseruãdo, quod recitati patres non considerant ius quæsitũ, respectu primogeniũ tantũ, vel illius qui obtinet primum locum, sed considerant hoc ius respectu omnium descendentiũ, & vocatorum ad feuda, ad primogenituras, & ad fideicõmissa: quod apertius probat Bart. in. l. eum qui. ff. de interditiis, cum alijs superiũs citatis in versi. conclusio autem, vbi fuit probatũ, quod et si in feudis DD. dubitent, an feloniam patris noceat filio, quãdo pater possidet, & sic quando prima, & immediata causa erat filij: cõcludunt tamen absolutẽ, non præiudicare, quando pater nõ possidebat, sed auus, vel alius, & sic casu, quo filij nõ erat primus gradus successionis, cũ illũ præcederet pater: & certẽ inanis videtur omnis vltior cõprobatio: nam quis diceret, q̄ pater, & filius possent disponere via cõtractus de feudis, de primogenituris, de fideicõmissis ad præiudiciũ aliorũ descendentiũ, etiam si multis gradibus distarent, vel agnatorum ad eadẽ iura sub conditione vocatorum: quòd si, non possunt via contractus, ergò nec delicti, cum hos casus passim parificent Doctores.

Nec contradicunt iura, & autoritates quæ in contrarium citantur, nemo enim negat, quin vocatus sub cõditione, dicatur habere ius, sed quidem intendunt, an tale ius sit adeò firmum, vt transmitti possit: qui articulus fuit

fuit cõtrouersum in illa ardua quæstione de patruo, & nepote, quætandẽ, cum in materia primogenituræ iuris, quales iudicantur maioratus Hispaniæ, sit decisa ad fauorem nepotis, posset pariter constanter asseuerari, ius hoc in primo genitura esse adeò firmum, vt transmittatur: & hac ratione præcipue motus pro nepote consuluit Castren. in. d. consil. 164. Abb. conf. 85. lib. 1. & alij plerique qui pro nepotestant: verum cũ non sit intentio hac quæstionem prosequi, dicitur nostra non interesse in præsentia casu, An ius istud conditionale sit transmissibile, vel non: cum sufficiat, quòd vocatis dicatur ius esse quæsitũ, aliquomodo, vt per delictum patris tolli non potuerit, ita in terminis Gomez in dict. l. 40. Tauri num. 91. versi. 3. non obstat, vbi considerat, filio non potuisse præiudicari propter ius quæsitum in spe tantum. idem Mieres in dict. 2. part. in 4. quæst. in 2. illatione, versic. his autem minime.

Nec dicatur, quòd tẽpore euenientis cõditionis Don Petrus reperitur incapax propter delictũ patris, quia negatur hoc præsuppositũ, cum delictũ patris non noceat in iure quæsito, etiã sub conditione, vt superius fuit demonstratum in materia fideicommissorum, feudoꝝ, emphyteusis, & primogenituræ.

Nec obstabit autoritas Gregorij Lopez in. l. 2. tit. 2. partit. 7. in verbo *mandas*, versic. Si verò talia bona, vbi ex eo text. vult prædicta posse procedere in primogenitura constituta in contractu, secus in primogenitura constituta in vltima voluntate, quia talis successio denegatur filijs proditorum, per. d. l. 2. quæ desumpta est, ex l. quis. §. filij, ibique adducit rationem: quia cum quæ procedunt ex testamento, dicantur procedere de iure ciuili, facilius Princeps tollit ea, quæ procedunt de iure ciuili, quàm

quam de iure gentium: Quia responderetur, quod si pars
vult deducere argumentum à crimine læsæ Maiestatis hu-
manæ ex eo textu, capiat pariter declarationem, quæ de-
ducitur ex alijs legibus loquentibus de eodē crimine, qui-
bus expressè cautum est, pœnam criminis læsæ Maiestatis
humanæ nō obesse filijs antea natis. l. 6. tit. 27. part. 2. leg.
3. tit. 9. li. 4. in novis Recopilationib. nam si Dux Arcos
vult, hæc crimina esse æquiparata per omnia, necesse est,
vt admitrat, quod lex disponens aliquid in vno ex dictis
casibus, de necessitate loquatur etiam in alio, glo. in. l. si
quis seruo persuaserit. C. de furtis, Roland. a Valle, confi.
27. nu. 2. lib. 1. vbi alios citat.

Secundò dicitur, Gregorium (& pace sit dictū) malè lo-
qui: nam tex. in. l. quisquis, ex qua desumpta est. d. l. 2. qua-
tenus prohibet, ne filij proditorum capiant ex vltima vo-
luntate, procedit quatenus in vltima voluntate aliquid
relinquitur post commissum crimen per patrē, non si an-
teā per fideicommissum fuisse relictū, ea ratione, quia ius
erat quæsitum ante delictum patris, vt superius abundè
fuit demonstratum, versic. autoritate pariter, quam plu-
riū, ex Bald. Castren. Prob. ad Ioan. Monachum. Socino,
Grammatico, & Simanca, fuit demonstratum, quod in cri-
mine læsæ Maiestatis diuinæ, vel humanæ delictū patris
non nocet filijs in fideicommissis.

Et ratio, quam adducit Gregorius dicto loco, vt Prin-
ceps facilius possit tollere iura procedentia à testamētis,
quam à contractibus, quia illud ius sit de iure ciuili, omni-
nō est erronea, quia licet solemnitates testamētōrū sint
introducæ de iure ciuili, ipsa tamen potestas testandi est
de iure gentium. l. nec enim. §. deportati. de militari testa-
mento. Doctores passim in. l. si testamētū. C. de testam.
Peralta vbi alios citat, in rub. ff. de hæredibus instituēdis,
num.

num. 140. & sequent. Couar. lib. 3. cap. 6. sed maxime nu-
me. 5. & sequent. variarum resolut. Crauet. confi. 135. nu.
20. & sequent. in quibus locis pariter traditur hac eadem
ratione, quod quia testamētī factio est de iure gentium,
Princeps nihil immutare potest respectu eorum, quæ dis-
posita in testamento reperiuntur, ita vt constet, dicta Gre-
gorij Lopez, quauis alijs eminētissimi viri, vndique cor-
ruere, & hæc Gregorij traditionē in specie improbat Mo-
lina, lib. 4. cap. 11. num. 11. versic. quamuis.

Ad illas verò bullas Pauli. III. & Sixti. V. commodius
in subsequenti casu respondebitur.

Succedit nunc secundus casus, in quo fortem Achil-
lem suum constituit pars aduersa, An. posito, quod filius
damnati, de hæresi non priuetur successione maioratus,
qui non habeat dignitatem annexam, an tamen prohi-
beri debeat succedere in maioratibus cum dignitate, &
pro clara resolutione præsentis articuli considero, quod
etsi in factio (vt audio) verum non sit, quod hic maiora-
tus habeat titulum comitatus, vt ex aduerso. præsup-
ponitur, cum tamen habeat vassallos cum iurisdictione,
dubitari non potest, quin habeat dignitatem anne-
xam, & proinde eadem quæstio discutienda est, An fi-
lius damnati de hæresi, sit capax maioratus cum dignita-
te. Pro cuius decisione in primis videndum est, an filij
damnatorum de hæresi dicantur notari infamia, & quo
infamiæ genere: dictum autem fuit. lege aliqua non pro-
bari, quod filius damnati de hæresi notetur infamia, &
est verum, quia licet cap. 2. §. filij, & cap. statutum. 2. inha-
bilitent filios hæreticorum ad officia, & beneficia, non
tamen afficiunt infamia, cum ex dispositione dictorum
canonum non ceseantur. inhabilitati ad officia secularia,
Francus in cap. quicumq;. §. ad hoc, de hæreticis in. 6. &
tamen

tamen si essent infames, censerentur pariter inhabilitati, cap. infamibus. de regulis iur. in 6. l. i. C. de infamibus. lib. 10. Quod si dicatur, hoc esse statutum in crimine læsæ Maiestatis humanæ, & idem idem dicendum in crimine hæresis, fait responsum, huiusmodi extensiones minime fieri debere, & clarius responderetur, quod si Dux vult deducere fundamentum à legibus ciuilibus, loquentibus de proditoribus, capiat pariter declarationes ad easdem leges factas à iure ciuili Hispanorum, vt non habeat locum in filijs antea natis.

Verum posito, quod dici possit, hos filios infamia aliqua notari, videndum est, qualis sit ista infamia, iuris, vel facti: puto autem nos hic nõ versari in infamia iuris, sed facti tantum ad summum: infamia enim iuris dici nõ potest, cum sit citra proprium delictum, & citra notam prauorum morum, sine quibus non datur iuris infamia; illa et enim tripliciter contrahitur. Primò per sententiam in casibus expressis in l. 1. de his qui notantur infamia. Secundò ex genere poenæ de facto illatæ. Tertio, quando infertur ipso facto, sine alicuius iudicis ministerio; vt quãdo lex notat ipsum factum, vt in tribus positis in d. l. 1. in principio. ff. ex quibus causis infamia irrogetur, vt in remisso ignominiosè ab exercitu, in faciente lenocinium, & spectaculum sui corporis propter mercedem, gloss. in l. i. c. i. ff. de Ioan. de Platea in l. vnica C. de infamibus lib. 10. num. 3. Francus in cap. infamibus, de regul. iur. in 6. At huiusmodi genus infamiæ opponi nõ potest D. Petro, cum neque ratione delicti proprii, vel morum infamia arguatur: quinimò nec malefactum eidem opponatur. Erit igitur, vt dixi, notatus infamia facti, quæ stare potest sine delicto, ac sine prauitate morum in iure notatorum, vt quando apud bonos, & graues viros quis non

effugit

effugit aliquam notam, glo. in c. infames. §. porro. 3. q. 7. Azo in summa. C. de his qui notantur infamia. nu. 3. vbi dat exemplum, si procurator meus fuerit furti damnatus, Dyn. & Franc. in d. cap. infamibus. nu. 2. vbi alia ponunt exempla, vt si pater increpauerit filium in testamento, vel iudex interloquendo dixerit aliquem malè viuere, quæ nullum delictum præsupponant, sed tantum quò alicuius fama grauetur apud bonos viros: idem Dec. conf. 530. nu. 3. Rochus de Curt. in tract. de iure patron. sub rubr. ex quibus causis ius patronatus acquiratur, nu. 30. nã forte poterimus dicere, quod etsi nullum delictum illi opponatur, ex quo notari possit infamia, attamen negari non potest, quin eius opinio sit grauata, ex quo sit filius dånati de hæresi. Quod pariter filij hæretici non sint notati infamia iuris, vltèrius probatur, quia tales filij possunt retinere beneficia iam obtenta ante delictum patris, vt aliàs dictum fuit ex Anchar. in c. vergentis. nu. 5. in fin. & post eum Butr. & Ioan. Andr. de hæretic. Villadieg. de hæret. q. 23. reperto. Inquisitorum, in verb. filij. vers. supradictũ est. Simanc. de Cathol. instit. c. 29. nu. 20. Couar. lib. 2. c. 8. nu. 4. Oxeda de beneficior. incompatibil. cap. 23. nu. 100. & tamen si essent notati infamia iuris, essent & inhabiles ad obtinendum, & remouerentur ab obtentis, cum quolibet beneficium dicatur dignitas. Abbas & alij in c. querelam. de iur. iurand. Lambertin. de iur. patron. par. 1. lib. 2. artic. 16. q. 9. nu. 3. & est indubitatum, quia dum Canonistæ probant, infamem non posse prouideri semper, citat tex. in cap. infamibus, de reg. iur. in 6. qui loquitur de dignitatibus, an infames infamia iuris priuentur etiã obtentis, Dyn. & Franc. in d. c. infamibus. Bart. Ioan. de Platea, & alij in l. 2. C. de infamib. & in terminis beneficii probat tex. in cap. inter dilectos, de excessibus prælator. Ab

N bas,

bas, & alij in cap. super eo. de elect. & in cap. quondam. de iur. iurand.

Hoc autem præsupposito, quod tales filij dicantur notati tantum infamia facti, sequitur ut licet admitti non debeant ad novos honores, & dignitates, non priuantur tamen habitis, aut his ad quas ius sibi quæsitum est ex dispositionibus ascendentium, qui ante crimen patris decefferint. Quod modo non priuentur honoribus & dignitatibus iam obtentis, probatur, quia infamia facti, licet arceat à dignitatibus acquirendis, non priuat tamē iam habitis, ita Butr. in c. sciscitatus. nu. 18. & post eum Felin. n. 11. ver sic. dū dicitur hic. de rescrip. idem Calderin. & Abb. in c. super eo. de electio. additio ad Dyn. in d. cap. infamibus. idemque ex his, quæ proximè dicta sunt, constat, scilicet, quod filius hæretici non priuatur beneficijs obtentis: sic pariter dicimus, quod filius hæretici non priuatur nobilitate, quā ipse acquisiuit ante delictum patris: Otalor. in tit. de nobil. Hispana, par. 4. quæst. 5. Simario. de Cathol. in sit. cap. 29. num. 18. pariter filius proditoris non priuatur officio, quod acquisiuisset ante patratum crimen à patre, Beroi. conf. 155. numer. 5. lib. 3. Roland. à Vall. conf. 78. nu. 10. lib. 4. Idquē clarius probat tex. in d. l. quisquis. §. filij. vbi non dicitur, quod priuentur honoribus, sed inquit, quod ad nullos honores perueniant, & sic de acquirendis in futurum, cum verbum, perueniant, sit futuri temporis, idemque probat tex. in d. l. 2. tit. 2. par. 7.

Quod pariter non priuentur his dignitatibus, ad quas ius habebat ante delictum patris, probatur ex dict. l. quisquis. §. filij. & ex dict. l. 2. tit. 2. par. 7. vbi ista duox equaliter determinant, quod filij proditorum non possint succedere ex testamento, vel ab intestato, & quod ad honores, & dignitates non perueniant, & proinde sicut quod de successio-

cessionibus dictum est, intelligitur de successioibus, ad quas nullum ius competeat ante delictum patris, non de his, ad quas ius aliquod competeat, ut in præcedenti casu abundè fuit comprobatum: ergo idem dicendum erit respectu honorum, & dignitatū, ut non admittantur quidem ad novos honores, & dignitates, sed non arceantur ab his, ad quos ius habebant ante mortē patris: ut ita vna dispositio respiciens plura determinabilia, æqualiter determinet. Iam hoc iure. de vulg. & ut dispositū in vno ex æquiparatis, censeatur pariter in alio dispositum.

Secundò id probatur autoritatibus multorū Iuriscōsultorum, nam postquā cōstituerūt regulā, ut propter crimen læsæ maiestatis cōmissum à patre, filij, & descendentes priuentur feudo ob tacitā conditionē, quæ cōsetur in esse concessioni feudi, dūmodo sit fidelis, dat declarationem, quando distinctæ viderentur esse concessiones, puta si dictū foret, quod feudū vadat de vno in alium, nā tunc filius non priuatur ob delictū patris: & tamen negari nō potest, quin sit notatus infamia: iux. tex. in d. l. quisquis. §. filij, & est pariter verū, quod feudum nō erat perfectè quæsitū filio ante delictū patris: ecce igitur quod filius rebellis ob prætesam infamiā non priuatur, quin habere possit feudū sibi debitū ex dispositione ascendentiū: hanc cōclusionē in genere probant Bald. Aluar. Ifern. in c. 1. §. si. quæ fuer. prim. caus. benef. amittendi. Iacobin. in sua inuestit. in verb. dictiq; vassalli. nu. 58. Zafi. de feud. par. 10. cōclus. 4. Clarus in §. feudum. q. 66. vers. sed in omnē. vbi de cōmuni attestatur, & ne possit dubitari, quin hæc conclusio habeat locum, & in crimine læsæ maiestatis, & in feudis habentibus dignitatē, videatur Alexand. conf. 103. n. 17. lib. 1. vbi loquitur in crimine rebellionis, & de feudo castri Spilimberti, & sic feudi cum dignitate.

Sic pariter DD. post constitutam dictam regulam, ut
fellonia patris noceat filijs, limitant, quando feudum fuis-
set apud patrem, secus si apud auum: ut, abundè superius
fuit ostensum in vers. conclusio autem. vbi Doctores lo-
quuntur de feudis in genere, quæ possunt comprehende-
re feuda dignitatum, & de crimine felloniæ, quod potest
cõprehendere crimen læsæ maiestatis, & in terminis feu-
di cum dignitate, & criminis læsæ maiestatis loquitur De-
cius in conf. 445. nu. 68. & per totum: nã controuersia erat
de baronia Palazoli, & certum est, Baroniam esse hono-
rem: ita pariter Bui fat. conf. 225. per totum, sed maxime
nu. 188. vbi loquitur de magnis castris in feudum conces-
sis, & sustinet, quod filij non obstãte. l. quisquis. in illis suc-
cedunt, ergò constat, quòd prætenfa infamia illis nõ præ-
iudicauit in dignitatibus quæ sitis ex dispositione ascen-
dentium.

Tertiò id probatur autoritate Bald. in l. r. C. de secũ-
dis nupt. vbi Ioann. de Garronibus nu. 19. Tiraq. in tract.
de nobilit. c. 24. nu. 6. Bertachin. in suo repertor. in verb.
mulier secundo nubens. vbi tradunt, quòd licet propter
infamiam amittatur dignitas, non tamen amittatur digni-
tas quæ venit in consequentiã, atquè ideò determinat
quæstionem, quòd licet mulier secundo nubens intra an-
num, efficiatur infamis, si tamen habeat Comitatum ex
successione, non amittit illam dignitatẽ, ea ratione, quia
in consequentiã multa retineantur, quæ non possunt
retineri principaliter. l. si is qui duos. de liber. legat. quo-
rum autoritate Molina lib. 1. cap. 13. num. 13. & sequenti
infert ad decisionem formalis quæstionis nostræ, & con-
cludit, quòd infamis potest succedere in maioratu haben-
te dignitatem annexam.

Ad hoc fundamentum respondent aduocati Ducis,
Baldũ

Baldum in d. loco mouentibus rationibus, & prima, quod
mulier teneret Comitatum, & sic quod esset in possessione.
Secunda, quòd dignitas sit annexa territorio. Tertia,
quod retinere possit in consequentiã, quod principaliter ha-
beri nõ potest, quibus stãtibus cõtendunt. Primo, quæstio
nẽ Baldi non applicari ad terminos nostros, cũ D. Petrus
non sit in possessione. Secundo contendunt doctrinã Bal-
di, & sequaciũ de iure sustineri non posse, quòd non pos-
sit applicari, ostendunt, quia Baldus præsupponit mulie-
rẽ fuisse in possessione Comitatus, quo casu fortior erat
ratio iuris retinendi, quã de nouo acquirẽdi. Verũ hæc cõ-
sideratio facillè tollitur: nã in primis dicitur nos hic nõ ver-
sari in iure quæredo, sed in iure quæsito, quia primogeni-
tus succedẽdo non dicitur de nouo acquirere, sed acqui-
sitũ capere: ut sæpius dictũ fuit ex gl. & l. fer. in c. 1. de feu-
di cogn. Paris. conf. 23. nu. 18. lib. 1. & statim vt quis nas-
citur, primogenitura in eo fundata est, licet quo ad bona
effectus suspẽdatur. Præpos. in d. c. 1. n. 14. de feud. Marc.
sic cõstat nos versari in similibus terminis. Secundo dici-
tur cõsiderationẽ iuris quæsitũ, & iuris quærendi nõ pos-
se illius decisionẽ alterare, cũ quæstio Baldi versetur in
terminis infamiæ iuris, scilicet mulieris nubẽtis intra an-
nũ ludus, ex quo actu incurritur iuris infamia, Azo in sũ-
ma. C. ex quib. caus. infam. irrog. nu. 5. quo casu, quod at-
tinet ad dignitates, nihil interst, an tractetur de illis acqui-
rendis, vel de illis retinẽdis, cũ infamia iuris ita priuet ac-
quisitis, sicut impedit acquirẽdas. Dyn. in d. c. infamibus.
vbi Franc. de reg. iur. in. 6. Bart. & alij in l. 2. C. de dignita-
lib. 12. Ioan. de Plat. in l. 1. C. de infamib. lib. 10. cum simi-
lib. atq; ideo vbi nõ militaret argumẽtum, quòd dignitas
veniat in consequentiã perperam, Bald. loquutus fuisset,
cum infamis infamia iuris non retineat dignitates.

Opponuntur igitur secundo loco, Baldum in terminis iuris falli, dum putat dignitatem, vel iurisdictionē cohæ-
rere territorio, cū hoc sit falsum de iure, cū concessio ter-
ritorio, non censeatur concessa iurisdictione: quod l. 1. tit.
10. lib. 5. tecop. cautum expressè fuit. Verùm aduertatur
ne æquiuocemus, quia Bald. non inquit, quòd iurisdictione
semper cohæreat territorio, neq; enim hoc potuisset di-
cere, cum detur territorium sine tali iurisdictione, sed di-
cit quidē, quòd quando iurisdictione est in territorio, dici-
tur accedere territorio: nā iurisdictione dicitur esse quædā
qualitas territorij, & dicitur inesse territorio, sicut acidū,
& mustidū in vino: Bald. in l. data opera. nu. 28. in fin. & n.
29. C. de his qui accus. nō poss. qui si placet, videatur sic, si-
cut acrimonia, & muffa non insunt de necessitate: vinoq;
sed vbi insinūt, dicuntur qualitates vini, ita iurisdictione nō
inest de necessitate territorio, quia territorij potest sta-
re sine ea, sed quando inest, dicitur esse qualitas territorij,
& adeò verū est, q̄ quando iurisdictione inest territorio, di-
citur esse qualitas territorij, vt imo verū sit, quòd de iurif-
dictione dicatur, vt de territorio: ita Bart. in l. arbor. §. iu-
dex. ff. cōmu. diuidun. vbi inquit, quòd licet iurisdictione nō
veniat in iudicio communi diuidundo: attamen hoc nō
procedit, quando cohæret territorio: quia tunc sicut diui-
ditur territorij: ita etiā diuiditur iurisdictione, at in casu de
quo agitur, etsi non cōstet, an iurisdictione sit cōcessa perso-
næ, vel rei: attamen in dubio præsumetur concessa rei, vt
ita concessio Principis sit plenior. l. fin. de consti. Princi.
Dec. in l. in omnibus. nu. 5. ff. de reg. iur. & quādo dubita-
tur, an concessio sit facta personæ causæ, vel rei, præsumi-
tur facta rei: Bald. in l. apud Iulianū. §. 1. de leg. 1. Anchar.
conf. 237. nu. 3. Alex. in l. quia: tale. nu. 2. ff. solut. matr. &
vbi vellemus dicere, quòd imò iurisdictione adiuua cohæret
per-

personæ, vt dominium respectu fundi: iuxta opinionem
Bart. in l. r. de iurifdi. omniū iudicum: attamen cohæ-
ret ratione territorij, sine quo non datur iurisdictione; Bald.
in l. si quis ex concessu. numer. 9. in fin. C. de Episcopali au-
dien. in l. final. C. vbi & apud quem. Boerius decisio. 227.
atquē ideo iurisdictione respectu territorij consideratur, vt
qualitas.

Et ex prædictis patet pariter solutio ad id, quod dici-
tur, iurisdictione non posse hic venire in consequentiā, cū
non tractetur de iure vniuersali, qualis est hæreditas: sed
de maioratu, qui est ad instar particularis fidei cōmissi, vt
inquit Velsc. de iure emphyteo. q. 50. nu. 29. nam in pri-
mis dicitur, quòd ista opinio est erronea, cū imò territo-
rium, sine quo iurisdictione esse nō potest, dicatur esse quid
vniuersale, atq; ideo recipit augmentum & diminutionē,
DD. in l. si ex toto. de leg. 1. Bald. in l. cūctos papales. col.
1. in fin. vers. sed iuxta hoc incidenter quæro. Curr. Seni.
conf. 76. nu. 9. vbi per hoc concludunt, quòd aucto terri-
torio augetur iurisdictione. Est etiam erronea hæc argu-
mentatio, quòd in consequentiā aliquid non possit ac-
cedere, nisi iuri vniuersali: nam contrarium probat Cor-
fetus in suo singulari, in verbo legatum. vbi vult, quòd or-
namenta preciosiora cædant legato vestij, quia ornāmē-
ta accedunt: citat Roman. in singular. 622. aliud exemplū
ponit Portius in §. literæ instituta. de rerum diuis. Marfil.
conf. 125. nu. 35. sic etiam videmus, quòd iudex causarum
civilium punit reſtem criminaliter, qui falsum coram eo
deposuerit, quia cognoscit in cōsequentiā Bart. Bald.
& alij in l. nullum. C. de testib. Bald. in l. 4. §. præterea. nu.
2. de suspectis tutoribus, Bosius in sua praxi criminali, de
foro competent. num. 121. & sequent. & tamen constat,
quòd neq; legatū vestij, neque iurisdictione in civilibus

non continent ius vniuersale, & possent infinita alia exēpla adduci. Contradicit pariter hæc consideratio Bart. in d. l. arbor. §. iudex communi diuidendo. vbi præsupponit, quòd quādo iurisdīctio inest territorio, veniat in iudicio communi diuidendo, contradicit Bald. in d. l. data opera. n. 28. in fin. & n. 29. vbi considerat iurisdīctionē, tanquā qualitatem territorij, & sic non dicit, quòd sit qualitas hæreditatis, sed qualitas territorij.

Videndum nunc est de veritate tertiæ oppositionis, dū negant conclusionē Baldi veram esse in iure, quòd quando iurisdīctio principaliter non potest retineri, possit retineri in consequentiā, & omīssis aliquibus, vt leuioribus consideratur ex aduerso: in primis, quòd tex. in l. si is qui duos. de liber. legat. non probat, quia incapax non capit. Verum hæc non est inductio Baldi, sed eius est intentio, vt is qui capax est, in consequentiā capiat totum legatum, cum tamen non deberet capere, nisi medietatem, sic verum est, quòd in consequentiā veniunt aliqua, quæ non veniunt principaliter.

Secundo consideratur, quòd cum in isto maioratu duæ adsint causæ, vna permissiua, scilicet bonorum, & redditus, altera prohibitiua, vt iurisdīctionis, & dignitatis, causa prohibitiua præualere debet ad notata, in l. si Rufinus. C. de testam. milit. huic considerationi satis plenè respōdit D. Menochius, nec dicta eius repetā, sed addo alteram respōsionem, quòd in ea quæstione, quando concurrunt duæ causæ, vna prohibitiua, altera permissiua, quæ debeat attendi. Ea est certa conclusio: quòd semper vincit illa, quæ est potentior Bart. in l. 3. §. fin. ad Sylla. Ias. in d. l. si Rufinus. & in l. si arrogator. num. 46. de adoptio. At potentius est ius territorij, quàm iurisdīctionis, cum territorium sit subiectum: iurisdīctio vero qualitas, vt toties di-

ctum

ctum fuit, ergo vincet causa territorij, tanquam potētor, cuius capax est infamis.

Tertio ea ducitur, quòd semper maius dignum trahit ad se minus dignum, quòdque denominatio fit a digniori, & quòd illud, quòd est minus dignū, censetur accessorium ad illud, quòd est magis dignum. c. si cui. de præben. in. 6. & quòd ideò cū iurisdīctio sit dignior, illa attendi debeat: hinc postea infertur ad aliquas decisiones, quòd si quis sit incapax hospitalis, si hospitali vniatur parochia, ille nō poterit capere hoc beneficium, cum hospitale sit vt principale, quòd si parochiæ vniatur hospitale, poterit capere: glo. in Clem. per literas. de præben. Ancar. in cap. super eo. eod. tit. lib. 6. Verum solutio est facilis: Nā si æquè principaliter concurrant minus dignum, & magis dignū, tunc semper attenditur magis dignum: si verò quòd magis dignum est, non consideratur principaliter, sed accessorie, tūc attenditur illud quòd est principale, vt superius dictum fuit de ornāmētis, quæ sunt magis pretiosa, de punitione criminali in iudice ciuili, quia nō inspicitur, quæ res sit preciosior, sed cuius rei ornandæ causa fuerit adhibita. Ietsi non sint. §. fin. de auro & argen. leg. atque ideo licet quis de iure non possit habere duo curata, vel dignitatem, & curatum. c. de quarta. de præben. attamen nō prohibetur quis habere curatū, cui sit vnita dignitas. Ancha. in d. c. super eo. vbi multa dicit, quæ ad hoc propositum faciant, & cum Ecclesia alteri vnitur, recipit illius omnes condiciones: Petrus de Perus. in tract. de vnionib. c. 1. idque pariter ex aduerso admittitur, atque ideo in præsentī controuersia solutio pēdet ex eo: an hic iurisdīctio stet accessorie territorio, an vero territorium accedat iurisdīctiōni, cuius indagationis veritas de se patet, cum vt didicimus, iurisdīctio sit qualitas, & iurisdīctio consideratur, tanquam

tanquã nebula super pallade, solis calore generata, Bald. in l. imperium, in princ. de iurisd. omni. iudic. & in cap. ad hanc. de pace iuramen. firmanda. Socin. conf. 74. in 1. col. lib. 1. & iurisdicatio consideratur in territorio, sicut seruitus in re inanimata. Bald. in d. c. ad hanc. col. 2. Curt. Seni. in conf. 57. col. pen. vers. sed nos loquimur, vbi per hoc consuluit, quod aucto territorio, augetur iurisdicatio: ergo necesse est, vt concludamus, quod iurisdicatio non consideratur de per se, sed semper accessorie, sicut qualitas, & seruitus, quæ semper accedunt, & non stant sine subiecto: impossibile est igitur considerare iurisdictionem in territorio principaliter, cum imò semper accedat, siue cohereat territorio, siue personæ ratione territorij.

Ex his igitur constat intentionem D. Petri probari ex doctrina Baldi, & sequatium, quã verissimã esse fuit demonstratum, quod licet infamis non sit capax dignitatis, quæ de se consistat, vt quod sit Corrector, Alcaldu, Consiliarius, vel etiã si esset simpliciter Comes: erit tamen capax iurisdictionis, quæ accedit territorio, vel quæ datur ratione territorij, vbi territorij sit capax, quod in terminis tradit, & multis probat Molina in tract. de primogen. lib. 1. cap. 13. num. 13 & sequen. quod pariter videntur probare Gomez. in d. l. 40. Taur. nu. 91. & Mieres d. quæst. 4. in 2. illatio. dum generaliter loquuntur de maioratibus, nulla distinctione facta, an sint cum iurisdictione. Vrgatque magis hæc consideratio, cum maioratus in Hispania, vt plurimum habeant iurisdictionem, & vassallos, Gregor. Lop. in l. 2. tit. 2. par. 7. in verb. mandas. vers. & tamen primogenitura. Et hanc opinionem etiam in filiis postea natis probat Molina dict. lib. 4. cap. 11. num. 55. de primogen. & licet postea dixerit, duaum videre, quod filius hæretici qui non potest esse cõductor, vel mercator, possit habere

maio-

maioratum cum vassallis, respondet se habere pro exploratissimo, quod filius antea genitus poterit habere talem maioratum.

Neq; obstat doctrina Gregor. Lop. in d. l. 2. tit. 2. par. 7. in verb. mandas. vers. pro resolutione. vbi indistinctè vult, quod si maioratus sit cum iurisdictione, & dominio vassalorum, quod filius tanquam infamis admitti non debeat ex tex. in d. l. quisquis. quia vt ex prædictis patet Gregor. etsi alioquin vir multæ lectionis, & doctrinæ nõ bene loquitur etiam in crimine læsæ maiestatis humanæ, cū lex quisquis nõ procedat in iure quæsito, qualiter istud erat. Secundò dignitas veniebat accessorie, & in cõsequentiã, quo casu subintrat doctrina Bald. in l. 1. C. de secund. nuptijs. Tertio dicitur, quod quicquid sit de iure cõmuni Romanorũ, de iure Hispano filij nati ante prodicionem patris, non sunt infames, nec puniuntur pœnis legis.

Non obstat pariter l. 3. tit. 3. lib. 8. recop. quia siue deducat pars fundamentũ ex verbis, siue ex mente: semper verũ erit legẽ prædictã non obitare. nã ex verbis nõ legitur, quod successiones aliquæ, & præsertim illæ, quæ fiunt in maioratu reperiantur prohibitæ, sic solũ fieri poterit fundamentũ super eo, quod dicitur: *Ni tener otro oficio publico, ni real en nuestra casa y Corte, o Chancillerias*, & paulò post, dũ dicitur: *Ni tener otro oficio publico ni real en alguna delas ciudades villas y lugares de nuestros reynos y señorios*, quasi quod possidãs maioratũ cum iurisdictione dicatur officialis: Afflic. in c. 1. in verb. potestas: quæ sint regalia. & in c. capitaneorũ. in 5. notabil. in constitution. Regni Franc. in decis. 211. & 274. vbi dicũt barones regni posse dici officiales regioverũ respõdetur primo, quod etũ secundum latam significationem barones possint contineri appellatione officialium, sicuti etiam continentur Papa, Imperator, Rex,

&

& huiusmodi, vt notant DD. in rub. ff. de officio eius. Pa-
um. in tract. de auth. c. sede vacante. in 2. præmissis: attamen
secundum strictam, & propriam significationem, & secun-
dum cōmunē vsum loquendi, officialium appellatione
non veniunt nisi illi, qui iurisdictionem exercent alieno
nomine: idq; de se patet, nemo etenim arbitror auduit
Barones, vel habētes maioratus cum iurisdictione, nomi-
nari officiales. At verba debent intelligi secundum com-
munem vsum loquendi, Bart. in l. omnes pupili. ante nu.
59. de iust. & iur. in l. Labeo. nu. 5. de suppellect. leg. Crau.
& conf. 9. nu. 30. conf. 166. nu. 10. Couar. lib. 3. variar. re-
solut. c. 1. quod procedit etiam stante statuto, quod verba
intelligantur ad litteram Bald. in d. l. omnes populi. colu.
pen. vers. tertio loco. Tiraq. in cōmen. retract. lib. 1. §. 2.
glos. 1. nu. 6. in terminis, quod ex communi vso loquendi
appellatione officialium, veniant tantum illi, qui exercēt
iurisdictionem nomine alieno: probat Butr. conf. 74. nu. 3
ibi officialis enim strictē appellatur, qui sub alio ministe-
rialiter iurisdictionem exercet, & paulò post, & hoc habet
communis vsum loquendi in talibus attendendus. Alciat.
in terminis in conf. 31. quæritur. an exceptio lib. 3. quod
est secundum primam impressionē, conf. 194. vbi stanti-
bus ordinibus Mediolan. quod delinquens in officio non
possit habere gratiā: concludit feudatarium non cōpre-
hendi in dicto ordine, quia secundum cōmunē vsum lo-
quendi, nō veniat appellatione officialium, & secundum
hāc opinionē bis vidī iudicari per senatum Mediolanen.
Primò, stāte constitutione, q̄ corrumpens officialē punia-
tur in ducentum, quæsitum fuit, an hoc habeat locū in cor-
rumpente feudatariū, & pro negativa cōclusū fuit. Rursus
in testamēto Augusti Abduæ, qui cū testatus fuisset, quod
si Comes Constantinus eius filius decederet sine filijs,
VOCA-

vocarentur agnati proximiores, hoc modo, vt omnium
agnatorum suorum proximiorum ponerentur nomina
in pixide, ita vt si qui foret officiales Regij, & Ducales, eo-
rum nomina duplicarent, & ille cuius nomen primo ex-
traheretur, is haberet integrā hæreditatem: modo quæsi-
tum fuit, an Raynaldus Abduæ, qui habebat in feudum a
Rege oppidum Pandini in dominio Mediolanensi cū ma-
ro, & mixto imperio, ac omnimoda iurisdictione, diceretur
officialis, & per prædictas rationes conclusum fuit, eū
minimè officialem dici posse. Idq; vltius comprobari
potest ex verbis dictæ legis tertie: nam dum referuntur
nomina officiorum, quorum sunt incapaces filij dānato-
rum de hæresi, exprimuntur tantummodo officia, in qui-
bus ministerialiter quis se exercet, vt Consiliarius, Audi-
tor, Alcaldu, Alquecillus, Thesaurarius, & huiusmodi, &
quæ ad libitum solent, vel a Principe, vel ab vniuersitati-
bus conferri, atq; idè licet exempla recitata non restrin-
gant regulam generalem, in qua Princeps loquitur de of-
ficijs Regijs, & publicis. l. cum pater. §. dulcissimis. de le-
gat. 2. attamen declarant, secundum quos terminos de-
beat regula intelligi. l. nam quod liquidæ. in fin. de penu.
lega. vbi Bart. & alij, consequenter regula de officijs debe-
bat intelligi de alijs omnibus, quæ ministerialiter exercē-
tur: & certè mirū, quod si Princeps voluisset priuare hos
homines maioratibus, hoc non dixisset specificis verbis,
cum casus sit adeò frequens, & dignitate superent tot offi-
cia, quæ numerantur, neq; super hoc est vltius insisten-
dum, cum præter nomina officiorum expressa Rex in sub-
sequenti lege prohibeat omnem interpretationem, eam
sibi reseruans.

Secundò dicitur, quod lex prædicta disponēs filios hæ-
reticorum nō posse habere officia, debet intelligi secun-
dum

dum Bald. in d. l. r. C. de secund. nupt. de officijs de per se consistentibus, non verò de officijs quæ veniunt in consequentiam successionis maioratus.

Si vero ex mente arguatur, vt quia lex Hispana prohibet, ne filius, vel nepos damnati de hæresi non possit esse Consiliarius, neq; Auditor, Alquezillus, aut habere aliquod officium publicum, nec aromatarius, multò magis cõsetur prohibere, ne possit habere maioratũ cũ iurisdictione. Primò etenim, vt aliàs dictũ fuit in primis informationibus, fo. 4. vers. nec obstat. argumentum à maiortate rationis non procedit in pœnalibus, quando delictũ non remanet impunitum, nec pœna canonũ aduersus filios hæreticorũ egreditur casus, de quibus ipsi Canones loquuntur; atquè idè licet inhabilitent filiũ hæretici ad habendum officium, vel beneficium, non tamen censentur inhabilitare illum ad eligendum aliquem, nisi id dicatur. Abbas in c. excõmunicamus. num. 5. Ioan. Andr. nu. 5. Card. dict. cap. 5. credentes. nu. 2. de hæret. vbi inquit, Nota, quòd licet filius hæretici non possit habere beneficium ecclesiasticum, vel officium publicum, eligere tamè potest ad illum, sufficit enim, quòd non est prohibitum. Geminianus in cap. 1. §. hæretici. circa fin. de hæretic. nu. 6. Simanc. in suo Enchiridion, quæst. 63. num. 8. idem generaliter, quòd in crimine læsæ maiestatis diuinæ, vel huiusmanæ quis non puniatur nisi in casibus à lege expressis, tradit Simancas in comment. Cathol. institution. lib. 29. num. 18. & 19. Menochi. conf. 726. num. 4. in. 1. præmissio, Sfortius Oddo super eodem casu conf. 38. quòd deducitur ex regula, quòd pœna non imponitur, nisi manifesto iure cautum sit. l. si quis. §. diuus. ff. de religiosis, & sumptibus.

Multo magis autem dicendum est, vt dict. l. 3. non trahatur

hatur ad ius quæsitum, aliter quam ex facto patris, cum aliud sit tollere ius quæsitum, aliud quærendum, & tanto magis, cum hæc dignitas veniat in consequentiam successionis, sic cessat ille punctus, quem excitauit Molina in d. tract. de primogen. lib. 4. cap. 17. nu. 54. durum scilicet videri, quòd filius hæretici non possit habere officium publicum, vel etiam esse conductor vectigalium, possit postea habere vassallos, vel iurisdictionem, quia durius videtur, quòd filius antea natus ob delictum patris prohibeatur habere huiusmodi officia, cum scriptum sit: Filius non portabit iniquitatem patris: atquè ideo lex pœnalis, & ferè dicam irrationalis, non debet extendi ad casus nõ expressos, & multo minus non debet extendi ad præsentem casum, vbi non tractatur de nouo officio, vel dignitate acquirenda, sed de iure quæsito retinendo, vel continuãdo, in quo auctoritatem priuandi Princeps non habet, & hoc casu cum don Petro sentit Moh. d. loco nu. 55.

NON obstat pariter Extrauagans, incipiens, cum Redemptor. Pauli tertij summi Pontificis, siue (vt verius dicam) sententia lata per dictum Paulum tertium contra Hæricum Regem Angliæ, quia non tantum ipse Rex, eiusq; fautores, complices, & adhærentes, verumetiam eorum filij & descendentes priuantur omnibus dignitatibus, & honoribus, in quibus constituti sunt, nec non omnibus priuilegijs, & concessionibus, dominijs, & ciuitatibus, terris, castris, & villis commendatis in feudum, vel emphyteusim datis, ac etiam omnibus bonis mobilibus, & immobilibus, iuribus, & actionibus, priuanturque pariter omnibus beneficijs, quæ possident, & inhabilitantur ad obtinenda, declaranturque prædicti omnes culpabiles, eorũq; descendentes infames, ita vt ad testimoniũ nõ admittantur, testametaq; codicillos, aut alias dispositiones

inter

inter viuos, vel in vltima voluntate conderenō possint.
 Quia in primis dicitur, sententiam illam opitulari intentioni D. Petri, cum quatenus agit de filijs Henrici, se restringat ad filios Annæ Bolenæ, non vero loquitur de filijs Catherinæ, imò illius prolem, scilicet Mariam vidimus summo cum Pontificis, ac totius Reipublicæ Christianæ gaudio successisse. Nec dicatur hoc factū fuisse ex gratia particulari, cum priuilegia non præsumuntur, & in dubio quis præsumitur vsus iure communi. Secundo dicitur per summū Pontificē eo in casu non fuisse factā legē, sed potius attenda casus grauitate, præmissa prius canonica monitione, voluisse afficere dictis pœnis Regē, eiusq; fautores, ac eorum descendentes, vt alij eorum exemplo perterriti discerent ab huiusmodi excessibus abstinere. Neque hoc in iure nouum est, nam videmus, quod Bonifacius ob schisma, & hæresim Iacobi Cardinalis Colūnæ, & Petri pariter Cardinalis filij Ioan. Columnæ, non solū priuauit Cardinalatu, alijsq; pœnis affecit dictos Iacobum & Petrum, verum etiam priuauit alios Ioannis filios omnibus bonis, eiusq; descendentes in perpetuum inhabiles reddidit ad Cardinalatum, & ad obtinendum quæcunq; officia, & beneficia in Curia Romana, extra vero Curiam inhabilitauit omnes illius descendentes, vsq; ad quartam generationem, vt habetur in cap. vnic. de schismaticis in. 6. & tamen nemo dixerit, quod per illum canonem sit correctā dispositio. c. cum secundum. & cap. statutum. Nemo etiam dicat, quod pœnæ hæreticorum trāseant ad fratres, prout in recitato casu cæteri filij Ioannis fuerunt puniti propter schisma, & hæresim Petri eorum fratris, & vt alias dictum fuit durius semper consuevit agi per summos Pontifices contra magnos Principes, eorūq; fautores, vt in schismate, & hæresi auertantur ob maius periculum,

riculum, quā contra priuatos, ita Molina in. d. tractat. de primogen. libr. 4. cap. 11. numer. 37. & quod non in vim legis generalis prædicta statuerit Paulus. III. ex pluribus constat: quia priuat omnes descendentes, quamuis innocentes omnibus officijs, & beneficijs quæ habebant, & tamen, vt superius demonstratum, hoc est contra iuriter terminos, priuat pariter illos omnibus bonis mobilibus & immobilibus contra dispositionem canonum, & generalem totius Reipublicæ Christianæ obseruantiam. Inhabilitat vltius omnes fautores, & eorum descendentes ad contrahendum, quod nemo vnquā dicit seruatum fuisse, vbi tractatur de hæresi simpliciter, atque ideò constat, non in vim legis, sed in odium certæ personæ emanasse dictum rescriptum. §. sed & quod Principi. instit. de iure naturali gētium, & civili, & in iure hoc receptum est, quod sententia Principis habet vim legis, quando fertur super casu nouo nunquam deciso. gloss. Bald. & Salicetus in. l. finali. C. de legibus, & Abb. in cap. in causis. num. 4. Felinus nume. 4. de re iudicata, secus si feratur super casibus iam decis: nam tunc accipienda erit interpretatio, quod vel in gratiam, vel in odium hoc factum sit.

Eodemque modo respondetur ad sententiam latam per Sixtum. V. contra prætesum Regem Nauarræ, vltiusque additur, quod quatenus illa haberet vim legis, eius virtus non produceretur ad præsentem controuersiam, cuius casus ante dictam legem euenerat, cum legis sit, futuris dare formam negotijs, non præteritis.

Vltimo loco non obstat ratiocinatio partis aduersæ, dum nititur probare incapacitatem Don Petri, ex voluntate

Iustate fundatorū ex mente Regum, qui dicta bona con-
 cesserunt, ac expressa dispositione Caroli V. inuictis-
 simi Cæsaris, ac Hispaniarum Regis: quia quod attinet
 ad voluntatem fundatorum, & Regum, dicitur, illam
 esse præsumendam conformem dispositioni iuris, Bart.
 & alij, in l. hæredes mei. §. cum ita ad Trebellia. & proin-
 de, si de iure Don Petrus est habilis ad succedendum, ta-
 lis etiam fundatorum, & Regum præsumitur voluntas.
 Quod verò attinet ad conditionem appositam per Impe-
 ratorem in confirmatione, vt scilicet maioratus amitti
 non pos. it, nisi ob crimen læsæ Maiestatis diuinæ, & hu-
 manæ, respondetur nihil omnino ad rem facere: nam lo-
 quitur Cæsar, quando possidens incurreret prædicta cri-
 mina: nam tunc propter dictam conditionem talis delin-
 quens possessor priuaretur. Cæterum an talis priuatio
 induceretur ad præiudicium filiorum, nihil dicit, sicque
 remanemus in terminis iuris, multo autem magis dicen-
 dum est, prædictam considerationem ad rem non face-
 re, cum possessor nō deliquerit, atque ideo de aliqua pri-
 uatione tractare non possumus.

Prædictis accedit, quod cum iudicij sit de Tenuta, vt
 post conscriptas iuris allegationes relatum fuit, iuxta dis-
 positionem. l. 8. tit. 2. libr. 5. nouæ Recopil. quæ est. l. 45.
 Tau. qua cauetur, vt maioratus possessio absq; hominis
 factō transeat in sequentem in gradu, qui secundum le-
 gem maioratus succedere debet, non autem lis sit super
 petitorio, siue proprietate, res caret omni difficultate,
 quod possessio adiudicanda est D. Petro, reseruato iure
 Duci super petitorio: nam etsi verum sit, quod nō obsta-
 re dicta lege, exceptio incapacitatis opponi potest, vt
 Bal. inquit in l. fin. num. 42. C. de edicto diui Adriani tol-
 lendo, quia remediū dictæ legis præsumitur esse scriptū
 capa-

capacibus, non incapacibus, Tiraq. in tract. le mort Saist
 le viu, in. 2. part. declara. 1. nu. 1. & 2. Attamē hoc verum
 est, quando talis exceptio incapacitatis, vel notoria est,
 vel incontinenti probari potest, vt patet ex his quæ tra-
 duntur in materia. d. l. fin. vbi in specie Menochius. num.
 159. *At ex his quæ dicta sunt constat, vel veram non esse excep-
 tionem, quod D. Petrus sit incapax, vel saltem verum est, excep-
 tionem incapacitatis incontinenti non posse probari.* Dato
 etenim, qd de facto constet inter partes, hoc est D. Ioan-
 nes pater fuerit damnatus de hæresi, attamē in iure certa
 aliqua conclusio non affertur, qua probetur filium esse in
 capace huius successiois, imò quatuor fundamētis, vel
 fuit probata capacitas clarè, & explicitè, vt prætenditur,
 vel saltem dubitari non potest, quin prætensio cōtraria,
 sit maximè disputabilis, quo casu sequitur conclusio, vt
 quæstio iuris controuersi pariat eosdem effectus, quos pa-
 rit quæstio facti ambigui, ita glo. in l. eum prolatis. in ver-
 bo prolatis. de re iudic. Alciat. consil. 33. num. 10. libr. 8.
 Et quòd exceptio non dicatur incontinēti probata, quan-
 do recipit disputationem in iure, probat Francus in cap.
 dilecto, num. 153 de appellat. Deci. in cap. ex parte. el. 1.
 colum. 5. versic. 5. fallit eo. tit. Neuiza. consilio. 70. num.
 31. Riminaldus Iunior, consil. 53. num. 29. & sequentib.
 lib. 1. Bursat. latissimè in cons. 74. num. 22. vers. *nec dubi-
 randum*, cui quam plures celeberrimi Iurisconsulti sub-
 scripserunt in hoc proprio puncto, & præsertim Riminal-
 dus Iunior, ibidem num. 93. Bertazolus num. 108. Quæ
 conclusio, si in cæteris casibus vera est, in nostro est verif-
 sima cum respectu primi, & secundi puncti infinitæ autho-
 ritates, pro æquiori & meliori iure D. Petri citentur, & res-
 pectu tertii, & quarti, clarissimè fuerit ostensum, nullam
 legem obstare D. Petro, quo minus possit succedere.

ET Ex prædictis concluditur, Don Petrum, qui
proximior est, Don Roderico ultimo possessori, ne-
que ex verbis, neque ex mente aliquarum legum esse
prohibitum succedere in maioratu, de quo agitur, &
ideo secundum illius petitionem pronuntiandum. Sal-
uo, &c.

LAVS DEO.